

סדר הלימוד ליום כ"ג חשוון:

סדר לקוטי פנימי

ושלמות האותיות זה בחינת התכלית של כל הנבראים, כי כל העולמות נבראו על-ידי אותיות, ושלמות האותיות הוא היוד (עיין ז"ח שה"ש ע"פ אם לא תדעי) שהוא בחינת עולם הבא הנברא ביוד (כמו שאמרו רבותינו ז"ל מנחות כ"ט:), כי היוד היא נקודה אחרונה המשלים את תמונת כל אות, כי כשחסר נקודה אחרונה המשלים תמונת האות, אזי בודאי אין שלמות לאות ואין לה תמונה. ואותיות הם במלכות ומנהיגות הנ"ל, בבחינת 'מלכות פה' (בפתח אליהו), כי עקר ההנהגה על-ידי הדבור, כי אי אפשר להנהיג ולצוות אלא על-ידי הדבור.

נמצא, על-ידי השלמות אותיות אמונה שבמלכות, על-ידי זה הצדיקים יודעים את התכלית של עולם הבא, כי הצדיקים המנהיגים את העולם בבחינת "צדיק מושל" (שמואל-ב כ"ג), הם אוהבים במדת המלכות, ועל-ידי אחיזתם במלכות אוהבים באותיות שבה, ועל-ידי אחיזתם באותיות השלמים הם אוהבים בתכלית, שהיא שלמות האותיות, שהיא בחינת יוד, בבחינת עולם הבא.

וזה בחינת תכלית, שהיא בחינת תכלית (עיין זוהר שלח קע"ה: פנחס רכ"ו: ובתיקון כ"א), שנתגלה בתוך הקרטליתא - בתוך המנהיגות והמלכות כנ"ל, על-ידי אשת רבי חנינא בן-דוסא, על-ידי "אבנים שלמות תבנה", לצדיקיא לעלמא דאתי - שהצדיקים משיגים התכלית, שהוא עלמא דאתי כנ"ל. וזה בחינת (משלי ג): "בכל דרכיך דעהו", שיוכל אדם להשיג התכלית

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתכו - לעומר מנוהרנית זצ"ל "עך עני מקוה שדף עהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּכָל דְּבָר, כִּי כָל דְּבָר נִבְרָא בְּאוֹתִיּוֹת, וּבְכָל אוֹת יֵשׁ בּוֹ שְׁלֵמוֹת,
הֵינּוּ הַנִּקְדָּה אַחֲרוֹנָה שֶׁהִיא יוֹד, בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא, שֶׁהִיא
הַתְּכֵלִית, הַמְּשָׁלִים תְּמוֹנַת הָאוֹת כַּנ"ל.

וְהַתְּכֵלִית נִקְרָא תְּכֵלֶת, כִּי הַתְּכֵלֶת מְעַרְב שָׁחַר עִם לְבָן,
וְהוּא גִּזְוֹן שְׁבִין שָׁחַר וְלָבָן; וְכִשְׁנַתְּחִיב שָׁחַר
וְלָבָן, כְּמוֹ הַכֶּתֶב שֶׁהוּא בְּחִינַת שָׁחַר עַל־גְּבִי לָבָן - בְּיָדָי
תְּחִתִּיּוֹת הָאוֹת הַדְּבוּק וְקָרוֹב לְהַנִּיר שֶׁהוּא לָבָן, בְּמָקוֹם הַדְּבוּק
וְהַקָּרוֹב, שָׁם הֵם מְעַרְבִים שָׁחַר עִם לָבָן, בְּבְחִינַת תְּכֵלֶת.
וְתְּחִתִּיּוֹת הָאוֹת הוּא הַסּוֹף וְהַתְּכֵלִית, כִּי כְּשֶׁהַסּוֹפֵר כּוֹתֵב וּמַעֲמִיד
הַקֶּנֶה וְהָעֵט עִם הַדִּיּוֹ עַל הַנִּיר, בְּיָדָי הַדִּיּוֹ רְחוּק מִהַנִּיר מְעַט,
עַד שֶׁהַסּוֹפֵר מַעֲמִיק הָעֵט עִם הַדִּיּוֹ בְּתוֹךְ עֲמֻק הַנִּיר, וְאֵז נִדְבֵק
שְׁחָרוֹת הַדִּיּוֹ בְּעֲמֻק בְּקָרוֹב גָּדוֹל - נִמְצָא שֶׁהַקָּרוֹב הוּא סוֹף
וְתְּכֵלִית, וּבְמָקוֹם הַקָּרוֹב שָׁם הַנִּיר וְהַדִּיּוֹ הֵם מְעַרְבִים בְּבְחִינַת
תְּכֵלֶת כַּנ"ל, כִּי כֵן הַדְּבָר, שֶׁהַתְּכֵלִית שֶׁהוּא סוֹף הַמַּעֲשֵׂה, הוּא
בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה וְקָרוֹב לְהַמְּחֵשֶׁבָה, כַּנִּזְכָּר לְעִיל.

[נִרְאָה לְעֵינֵי דַעְתִּי לְפָרֵשׁ, כִּי סוֹף הַמַּעֲשֵׂה הוּא בְּחִינַת
שְׁחָרוֹת, וְתְּחִלָּתָהּ הַמְּחֵשֶׁבָה הוּא בְּחִינַת לָבָן הָעֲלִיּוֹן
כִּי־דוּעָ; נִמְצָא שֶׁסּוֹף הַמַּעֲשֵׂה, שֶׁהוּא הַתְּכֵלִית, שֶׁהוּא בְּמַחְשָׁבָה
תְּחִלָּה וְקָרוֹב לְהַמְּחֵשֶׁבָה, הוּא בְּחִינַת תְּכֵלֶת, שֶׁהוּא חֲבוּר שָׁחַר
וְלָבָן. וְהִבֵּן].

ח וְזֶה דְּוָקָא בְּתִּקּוּל שִׁיְצָא, כִּי בְּחִינַת בְּתִּקּוּל - הַתְּכֵלִית שֶׁל
כָּל הַדְּבָרִים, הֵינּוּ שְׁמֵהֶפֶךְ כָּל דְּבָר מֵרָאשׁוֹ לְסוֹפוֹ, שֶׁהוּא
הַתְּכֵלִית, בְּבְחִינַת "אֵיזָהוּ חָכָם? הָרוּאָה אֶת הַנּוֹלָד" (תְּמִיד ל"ב),
שֶׁהוּא הַסּוֹף וְהַתְּכֵלִית. כִּי בְּתִּקּוּל הוּא מֵה שְׁשׁוּמְעִין כְּשֶׁאֶחָד
מוֹצִיא קוֹל בַּיַּעַר אֹז בְּמָקוֹם אַחֵר, אֹז שׁוֹמֵעַ כְּאִלוֹ אַחֵר גַּם כֵּן

מוציא קול כזה. וזה אנו שומעין בחושינו, כשאדם מוציא איזהו
 דבור, אזי שומעין גם כן זה הדבור בעצמו – נמצא שהבת-קול
 מהפך את הדבור מראשו לסופו, ומקרב סופו לעצמו. למשל,
 כשאדם מוציא דבור של 'ברוך', בודאי יוצא האות בית
 בראשונה ונתרחק מאדם; ואחר-כך מוציא הריש של 'ברוך', ואז
 הריש קרוב אל המוציא מהבית, וכן הכף שמוציא באחרונה הוא
 קרוב לאדם הנה יותר מהריש; והבת-קול לוקחת זאת התבה
 'ברוך' ומהפכת אותה מראשה לסופה, ומהפכת את הבית
 שתהיה קרוב לאדם יותר מהריש, והריש מהכף. נמצא שהכף
 שהיא סוף ותכלית של התבה, שהיתה רחוקה מתחלה מהבת-
 קול בתכלית הרחוק, עכשו היא קרובה בתכלית הקרוב, כי כן
 אנו שומעין, שבת-קול מוציא תבת 'ברוך': בתחלה בית, ואחר-
 כך ריש, ואחר-כך כף, נמצא שהכף שהיא התכלית, שהיתה
 מתחלה בתכלית הרחוק מהבת-קול, עכשו נתקרב בתכלית
 הקרוב, כי הבת-קול הפך את התבה. וזה שנפק ברת קלא,
 בת-קול דוקא הודיע את זאת: מה אית לכו בהדי קרטליתא
 דאתתא דרבי חנינא בן-דוסא, דעתידא לשדיא בה תכלתא
 לצדיקיא לעלמא דאתי: עד כאן לשון רבנו, זכרוננו לברכה

[סיום המשתעי, דחינו: רב יהודא הנדוואה משתעי, ושאר המאמרים כאלה, המובאים שם
 בבבא-בתרא אחר מאמרי רבה בר בר חנה, שהם: אמר לי הונא בר נתן וכו', ומעשה
 ברבי אליעזר ורבי יהושע – הכל יבוא על נכון בספר לקוטי תנ"ךא בסימן ג' וד' וה'. לך
 נא וראה שם, תמצא מרגוע לנפשך:]

עד הנה עזרנו רחמיך לסיים מאמרי ה"משתעי", אשר
 הסתירו בהם גניזא דמלכא פלהו תנאי וכלהו אמוראי. כען
 אציתו למלוי הנפקין בהדרתא, שפר עליה לחויה באפי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתקח ✧ זמור מזהרנית זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" ✧
✧ זקן נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

מִלְכּוֹתָא. בְּחֻמְתָּא יִגְלָה לְכוּן קִצָּת לְהוֹדְעוֹתָא, גְּדֻלַּת
הַבוֹרָא גְּנִיזוּן עֲלָאין הַצְּפוּנִים בְּ"סִפְרָא דְצְנִיעוּתָא". אֲתִיָּא
וְתַמְחִיא דִּי עֵבֶד עִמָּנָא אֱלֹהָא שְׂמִיָּא לְגִלּוֹת לָנוּ עֲטִין
דְּאוּרִיתָא, בְּדַרְךְ נִפְלָא וְנוֹרָא הַשְׁוָה לְכָל נֶפֶשׁ לְזִכּוֹת
לְהַתְקַרֵּב עַל-יְדֵם לְדִי בָרָא כִּלָּא לְמַעְבַּד לֵה רְעוּתָא. בְּרִיךְ
שְׁמֵהּ לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא:

סִדְרָא קִצּוֹר לְקוּטִי מִזְהַר"ן הַיּוֹמִי:

הַ עַל-יְדֵי הַפְּרַת הַכַּעַס בְּרַחֲמָנוּת כַּנ"ל זֹכִין לְאַמוּנָה. וְעַל-יְדֵי-זֶה
מִמְתִּיקִין דִּינִים וְכֵן לְהַפְּדֵי עַל-יְדֵי אֱמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת זֹכִין לְרַחֲמָנוּת
וְלִשְׁבַר הַכַּעַס:

וְאִין לְאָדָם לְקַבֵּל מִנְהִיגוֹת וְשִׁרְרָה כִּי אִם כְּשִׁישׁ לוֹ אֱמוּנָה
בְּשִׁלְמוֹת שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו. כִּי הַמְּנַהִיגוֹת עֵקֶרָה בְּבַחֲיִנַת
רַחֲמִים וְעֵקֶר הַרַחֲמִים תָּלוּי בְּהַסְרַת עֲבוּדָה זָרָה וְאַפְלוֹ שְׂמִין
עֲבוּדָה זָרָה. וְאַפְלוֹ כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר צְבִי הַפְּסִיקוּ בְּדַרְךְ שֶׁהוּא מֵאַמִּין
בְּזֶה אוֹ אֵיזָה דְּבָר כְּזֶה שֶׁהוּא מְדַרְכֵי הָאֱמוּרִי אַף-עַל-פִּי שֶׁהוּא
מֵאַמִּין בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִין לוֹ רַחֲמָנוּת בְּשִׁלְמוֹת. בְּכֵן אִין לוֹ לְקַבֵּל
הַמְּנַהִיגוֹת. וְאַף שֶׁהוּא חוֹשֵׁב בְּעֵצְמוֹ שִׁישׁ לוֹ רַחֲמָנוּת עַל הָעוֹלָם
וְעַל כֵּן רוֹצֵה בְּהַנְהַגָּתוֹ בְּאַמֶּת הוּא רוֹדֵף אַחַר הַכְּבוֹד וְתוֹלָה
רְדִיפָתוֹ בְּרַחֲמָנוּת. וְעַל-יְדֵי-זֶה יְכוֹלִין לָבוֹא לְמִינּוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת
חַס וְשָׁלוֹם אֲבָל מִן הַשְּׂמִים מְרַחֲמִין וְאִין מְנִיחִין הַמְּנַהִיגוֹת בְּיָדוֹ:
זַ עַל-יְדֵי אֲהַבַת חֲכָמִים תְּכוּן הַמְּלָכוֹת וְהַמְּנַהִיגוֹת. וְכִשְׁבָּא לְמַלְךְ
אוֹ מְנַהִיג אֵיזָהוּ שְׁנֵאָה עַל הַחֲכָמִים. יְדוּעַ לְהוֹי לֵה שְׂמִין הַשְּׂמִים
יִזְרִידוּהוּ מִמְּלָכוֹתוֹ כִּי אִין קִיּוּם לְעוֹלָם בְּלִי חֲכָמָה:

ח שְׁלֵמוֹת הָאוֹתִיּוֹת וְשִׁלְמוֹת הַדְּבוּר הוּא עַל-יְדֵי אֱמוּנָה:

סדר תשי פלוסר"ן הי"א:

צט (יט) מעשה במלך אחד שהיה קטן וכבש אותו מלך גדול ונעשה נכנע אליו. והמלך הגדול כבש עוד מלכים ומדינות לאחר זמן נתחזק המלך הקטן ונתעורר עם שאר מלכים נגד המלך הגדול שכבש אותם וחזרו וכבשו את ארצם מידו וגם אצלו כבשו מדינות.

ונתישב המלך הקטן הנ"ל מאחר שרואה שהגלגל חוזר. לפעמים זה כובש. ולפעמים חוזר חברו וכובש אצלו ומי יודע מה ילד יום אולי יחזר ויתהפך הדבר. והלך ועשה חומה אצל הים וגנז שם בתוך אותו המבצר כל ההון והממון שקבץ מכל מדינתו. ועשה שם חדרים חדרים ובכל חדר וחדר גנז שם מטבע מיחדת. ותלה דף (שקורין טאבליצע) [שלט] על הפתח והיה כתוב שם המטבע המנחת בתוך אותו החדר. והפתח של כל המבצר היה נעשה שם באמנות, שקורין "מאשין", שלא היה אפשר לכנס לשם, מחמת שמי שלא היה יודע הדרך והנתיב והנטייה לכל צד בשעת הכניסה, היה המאשין חותך את ראשו. והיה תלוי שם טאבליצע [שלט] שהיה כתוב עליה בכמה לשונות הדרך והחכמה איך לכנס לשם ואיך לנטות לכל צד באפן שיוכל לכנס ולא יזיק לו המאשין הנ"ל.

לאחר זמן שטף הים את האי עם המבצר הנ"ל ונשתכח הדבר. לאחר כמה מאות שנים חזר מלך אחד וכבש אותו האקלים ונתגלה האי הנ"ל. והמלך הזה היה קטן ורצה לעשות שם ישוב. והלך והושיב שם מן היהודים ומן שאר אמות. ומן הסתם נתישבו שם עניים ואביונים כדרך המקומות החדשים. והיה שם עני אחד שעשה לעצמו בית קטן אצל הים. ויהי ביום

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתע - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צמד מצפוי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׂשֵׁי הַלֶּךְ לַחֲפֹר טֵיט וּמָצָא הַטַּאבְּלִיצֶע הַנִּ"ל וְלֹא הָיָה יוֹדֵעַ מַה
כְּתוּב בָּהּ וְהַלֶּךְ וְשָׂאֵל וְחָקֵר אֵצֶל הָעֶרְלִים הַזְּקֵנִים אִם יוֹדְעִים אִם
הָיָה שָׁם אֵיזָה פֶּעַם יָשׁוּב וְלֹא הָיָה אֶחָד מֵהֶם שֶׁהָיָה יוֹדֵעַ וְזוֹכֵר
אִם הָיָה שָׁם יָשׁוּב. וּבָא עָנִי אֶחָד שֶׁהָיָה צָרִיד לְבַקֵּשׁ לוֹ מָקוֹם
לְאָכֹל בְּשֵׁבֶת וְהַלֶּךְ אֵצֶל הָעָנִי הַנִּ"ל וְסִפֵּר לוֹ אֵת אֲשֶׁר מָצָא
הַטַּאבְּלִיצֶע וְאִין יוֹדֵעַ מַה כְּתוּב בָּהּ. הַיָּשִׁיב לוֹ אֶקְרָא אֶת מַה
שֶׁכְּתוּב בָּהּ, וְנָתַן לוֹ וְקָרָא כָּל הַכְּתוּב בָּהּ. וְהַלֶּךְ הָעָנִי הַיְהוּדִי הַזֶּה
וְלָקַח כָּל הָאוֹצְרוֹת וְהַחֹן שֶׁהָיָה שָׁם:

ק (כ) שָׁמַעְתִּי בְשֵׁמוֹ לְעֵנִין הַמְּפָרְסָמִים בְּעֲלֵי מוֹפֵת, סִפֵּר מֵעֲשֵׂה
שְׁמֵלֶךְ אֶחָד הָיוּ לוֹ שְׁנַי בָּנִים אֶחָד הָיָה חָכֵם וְאֶחָד הָיָה שׁוֹטָה.
וְעָשָׂה אֶת הַשׁוֹטָה מְמַנָּה עַל הָאוֹצְרוֹת, וְהַחָכֵם לֹא הָיָה לוֹ שׁוֹם
הַתְּמָנוֹת רַק יָשָׁב אֵצֶל הַמֶּלֶךְ תָּמִיד.

וְהָיָה קָשָׁה לְהַעוֹלָם מְאֹד שְׁזָה שְׂאִינוֹ חָכֵם יֵשׁ לוֹ כָּל הַתְּמָנוֹת
וְהַכֹּל בָּאִין וְנִכְנָסִין אֵצֶלוֹ לְהַכְּנִים אוֹ לְהוֹצִיא מִן הָאוֹצְרוֹת. וְזֶה
הַחָכֵם אִין לוֹ שׁוֹם הַתְּמָנוֹת כָּלֵל.

וְהַיָּשִׁיב לָהֶם הַמֶּלֶךְ וְכִי זֶה הוּא מַעֲלָה מַה שֶׁהוּא לֹקַח אוֹצְרוֹת
מוֹכְנִים וְחוֹלְקֵם לְהַעוֹלָם כִּי זֶה הַחָכֵם יוֹשֵׁב אֵצֶלִי וְחוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת
וּבָא עַל עֲצוֹת חֲדָשׁוֹת שְׂאִינִי יָכוֹל לָבוֹא עֲלֵיהֶם. וְעַל-יְדֵי אֱלוֹ
הָעֲצוֹת אֲנִי כּוֹבֵשׁ מְדִינוֹת שֶׁלֹּא הָיִיתִי יוֹדֵעַ מֵהֶם כָּלֵל, אֲשֶׁר מֵאֱלוֹ
הַמְּדִינוֹת נִמְשָׁכִים וּבָאִין כָּל הָאוֹצְרוֹת שְׁלִי.

אֲבָל זֶה הַמְּמַנָּה לֹקַח אוֹצְרוֹת מוֹכְנִים וּמְחַלְקֵם לְהַעוֹלָם. עַל-כֵּן
בְּיָדֵי גְּדֻלָּה וְשִׁגְבָה מְאֹד מַעֲלֵת הַחָכֵם עַל הַמְּמַנָּה אַף עַל פִּי
שֶׁנִּרְאָה שְׂאִין לוֹ שׁוֹם הַתְּמָנוֹת. כִּי מִמֶּנּוּ נִמְשָׁכִים כָּל הָאוֹצְרוֹת
הַנִּ"ל:

סדר האלף-בית הימני:

טז. על-ידי קדשת השם יתברך ההתנשאות של ראשי הדור בתקף ועז, ועל-ידי זה נחשב בעיני כל המצוה של הכנסת-אורחים, ועל-ידי זה הלומדים זוכים שהלכה כמותם. יז. מי שמתמיר לאחרים ומקל לעצמו ואומר על מה שלא שמע ששמע, על-ידי זה אינו זוכה לראות ביפי המלך, כי הקלפה של אדום שהיא יראה רעה, מחשיך מאור עיניו מלהסתכל ביפי פני המלך.

לשון הרע א. המספר לשון הרע, הקדוש-ברוך-הוא אומר לשר של גיהנם: אני עליו מלמעלה ואתה עליו מלמטה. ותקנתו – יעסק בתורה וישפיל דעתו גם על-ידי זה לא יבוא לידי לשון הרע. ב. על-ידי לשון הרע מגדיל עוונותיו כנגד שלש עברות. ג. מלתא דמתאמרה באפי מרא או באפי תלתא, לית בה משום לשנא בישא. ד. האי לשנא בישא, אף-על-גב דלקבולי לא מבעי למיחש מיבעי. ה. מי שדובר רע על ישראל, לסוף שיחלה על פיו. ו. כשאין אהבה בין ישראל נעשים הולכי רכיל, ועל-ידי הולכי רכיל נעשים לצים. ז. בני-אדם שאוהבים זה את זה, מתר לומר זה לזה מאיזה דבר ששמע מאיזה אדם, גם חברו מתר לקבל דבריו ואין בו משום לשנא בישא. ח. על-ידי לשון הרע אין לאדם חשק ללמד, גם מבזה את הצדיק. ט. מלשון הרע נצול על-ידי אמת. י. כששומר את עצמו מלשון הרע, על-ידי זה לא יחרש רעה על חברו. יא. מי שאין מקבל לשון הרע על צדיק, על-ידי זה יזכה להפנות עם הצדיקים. יב. גפות מביא את האדם לדבר בגנות בני-אדם. יג. לשון הרע אין אומר, עד שכופר בעקר וחוטא בשמים ובארץ. יד. מתר לומר לשון הרע על בעל המחלקת. טו. מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית.

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתעב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שידף מצדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

טז. על-ידי לשון הרע אין מקבל פני השכינה. יז. המספר בלשון הרע והמקבלו, ראוי להשליכו לכלבים. יח. תקון לשון הרע - אמירת הקטרת. יט. על-ידי לשון הרע נגעים באים עליו ומגדיל עוונות עד לשמים וראוי לסקלו באבן.

סדר שיחות הר"ן ה'פ"ג:

כד מעלת הזוכה לתן מעות לצדיקי אמת היא גדולה ויקרה מאד מאד למשל בין שנתרחק מאביו והבן יש לו געגועים גדולים מאד לאביו וכן האב יש לו געגועים גדולים לבנו לימים נתישב בדעתו האב לילך ולסע לבנו וכן הבן נתישב גם-כן לילך ולסע לאביו והלכו ונסעו זה לזה, וכל מה שנתקרבו יותר נתגדל ביותר הגעגועים שלהם והיו הולכים ונוסעים זה לזה דהינו האב להבן והבן להאב, עד שנתקרבו ולא היה ביניהם כ"א שתי פרסאות לבד והבין האב בגדל הגעגועים שלו, שאם יניח עצמו להיות נמשך אחר הגעגועים לא יהיה לו כח לסבל עוד הגעגועים שלו אלו השתי פרסאות וכן הבן הבין גם-כן שאין לו עוד כח לסבל הגעגועים שלו אלו השתי פרסאות האחרונות ואם ימשיך עצמו אחריהם תצא נפשו חם ושלום וישבו עצמן להשליך לגמרי כל הגעגועים ולהעבירם מדעתם בתוך כך, בא אחד עם עגלה וחטף את הבן והביאו לאביו במהירות גדול כמה תענוג נפלא ועצום גרם זה האיש שהביא את הבן להאב שהיה להם געגועים כאלה: וכן הצדיק שהוא בין להשם יתברך, ומחמת מסך המבדיל נתרחק מאביו יתברך ויש געגועים כביכול להשם יתברך וכן להצדיק לחזר ולהתקרב להשם יתברך ובתוך שהם מתקרבים זה לזה עד שהגיעו סמוכים זה לזה ואין ביניהם רק הרחק מעט כנ"ל והבינו שלגדל הגעגועים אי אפשר לסבל עוד והסכימו להשליך

הַנְּעֻמִים מִדַּעְתָּם כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ אָמַר: הֲאֵם אֵין לוֹ רַק עֵסֶק זֶה?
הֲלֹא יֵשׁ לוֹ כַּמָּה וְכַמָּה עוֹלָמוֹת וְכוּ'?! וְכֵן הַצַּדִּיק אָמַר בְּדַעְתּוֹ: וְכִי
אֵין לוֹ רַק זֹאת? (דְּהֵינּוּ גַּעְגּוּעִים הֵנ"ל) הֲלֹא יֵשׁ כַּמָּה עֲבָדוֹת אַחֲרוֹת
שְׂצָרִיד לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן צִיצִית וְתַפְלִין וְשָׂאֵר מִצְוֹת?! וְהַסְכִּימוּ
לְהַעֲבִיר הַנְּעֻמִים מִדַּעְתָּם בְּתוֹךְ כֶּךָ בָּא אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי אֶחָד עִם
עֲגָלָה וְהֵבִיא לְהַצַּדִּיק פְּרָנְסָה וְעַל־יְדֵי־זֶה קָרְבוֹ וְהֵבִיאוּ אֵלָיו
יִתְבָּרַךְ () כִּי "צַדִּיק אוֹכֵל לְשׁוֹבַע נַפְשׁוֹ" (מִשְׁלֵי י"ג-כה) וְזֶה בְּחִינַת
"וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצָחוֹת נַפְשׁוֹ" (יִשְׁעִיָּה נ"ח-יא) וְנִמְצָא שֶׁהַצַּדִּיק הַגָּדוֹל
הָאֱמֵתִי זֹכֵה עַל־יְדֵי פְּרָנְסָתוֹ וְאֹכֵלָתוֹ לְבְּחִינַת אֲזוּרֹת הַצַּחְצָחוֹת
וְעַל־יְדֵי אֵלוֹ הַצַּחְצָחוֹת נִתְבַּטַּל מִסֶּךְ הַמְּבַדִּיל וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְקָרַב
הַצַּדִּיק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִמְצָא כַּמָּה וְכַמָּה תַעֲנוּג גָּרַם זֶה הָאִישׁ
שֶׁהֵבִיא פְּרָנְסָה לְהַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הוּא מֵבִיא וּמְקָרַב
אֶת הַצַּדִּיק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כֵּן"ל:

סדר שְׁלֵחוֹ עֲרוּף הַיּוֹמִי:

סימן קכב (א) אם בא להפסיק ולענות קדיש וקדושה בין י"ח
ליהיו לרצון, אינו פוסק, שיהיו לרצון מכלל התפלה
הוא; אבל בין יהיו לרצון לשאר תחנונים, שפיר דמי. הגה: ודוקא
במקום שנוהגין לומר יהיו לרצון מיד אחר התפלה, אבל במקום שנוהגין
לומר תחנונים קודם יהיו לרצון, מפסיק גם כן לקדיש וקדושה; ובמקומות
אלו נוהגים להפסיק באלקי נצור, קודם יהיו לרצון, לכן מפסיקין גם כן
לקדושה ולקדיש ולברכו (ד"ע לפי רשב"א שהביא הב"י); ומיהו הרגיל לומר
תחנונים אחר תפלתו, אם התחיל ש"צ לסדר תפלתו והגיע
לקדיש או לקדושה, מקצר ועולה, ואם לא קצר יכול להפסיק כדרך
שמפסיק בברכה של ק"ש, אפילו באמצע. (ב) אין נכון לומר
תחנונים קודם יהיו לרצון, אלא אחר סיום י"ח מיד, יאמר: יהיו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתעל – צמח מנהרגות דצ"ל "צדק צני מקוה שדף צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" –
– "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות –

לרצון; ואם בא לחזור ולאומרו פעם אחרת אחר התחנונים, הרשות בידו. (ג) הרגיל לומר ד' דברים אלו, זוכה ומקבל פני שכינה: עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדושתך.

סימן קכג (א) כורע ופוסע ג' פסיעות לאחריו, בכריעה אחת, ואחר שפסע ג' פסיעות בעודו כורע, קודם שיזקוף, כשיאמר עושה שלום במרומיו, הופך פניו לצד שמאלו; וכשיאמר הוא יעשה שלום עלינו, הופך פניו לצד ימינו; ואח"כ ישתחוה לפניו, כעבד הנפטר מרבו. הגה: ונהגו לומר אח"כ י"ר שיבנה בית המקדש כו', כי התפלה במקום העבודה ולכן מבקשים על המקדש שנוכל לעשות עבודה ממש (ד"ע). **(ב)** במקום שכלו ג' פסיעות יעמוד, ולא יחזור למקומו עד שיגיע ש"צ לקדושה, ולפחות עד שיתחיל שליח צבור להתפלל בקול רם. הגה: והש"ץ יעמוד כדי הילוך ד' אמות, קודם שיחזור למקומו להתפלל בקול רם (תשו' הרשב"א סימן תל"ו); וכן יחיד המתפלל יעמוד במקום שכלו פסיעותיו כשיעור זה, קודם שיחזור למקומו (ב"י בשם רבי ירוחם וירושלמי). יחיד שמתפלל בצבור וסיים תפלתו קודם לש"צ, אסור להחזיר פניו לצבור עד שיסיים ש"צ תפלתו (ב"י בשם שבולי הלקט). **(ג)** כשפוסע, עוקר רגל שמאל תחלה; ושיעור פסיעות אלו, לכל הפחות, הוא כדי שיתן גודל בצד עקב. (ולכתחילה לא יפסיע פסיעות גסות יותר מזה. ב"י בשם א"ח וד"ע, לפי הטעם שכתב ב"י לג' פסיעות בשם ר' האו). **(ד)** מי שמוסיף על ג' פסיעות, הוי יוהרא. **(ה)** גם ש"צ צריך לפסוע ג' פסיעות כשמתפלל בלחש, וכשיחזור התפלה בקול רם א"צ לחזור לפסוע ג' פסיעות. (אם לא התפלל בלחש רק בקול רם, פוסע ג' פסיעות אחר תפלתו שבקול רם) (אבודרהם). **(ו)** כשיחזור ש"צ התפלה, יאמר ג"כ: ה' שפתי תפתח; (אבל אינו אומר בסוף התפלה יהיו לרצון) (ד"ע וב"י בשם אוהל

(מועד).

סימן קכד (א) לאחר שסיימו הצבור תפלתן, יחזור ש"צ התפלה, שאם יש מי שאינו יודע להתפלל יכוין למה שהוא אומר, ויוצא בו; וצריך אותו שיוצא בתפלת ש"צ לכוין לכל מה שאומר ש"צ מראש ועד סוף; ואינו מפסיק; ואינו משיח; ופוסע ג' פסיעות לאחוריו, כאדם שמתפלל לעצמו. (ב) ש"צ שנכנס לבית הכנסת ומצא צבור שהתפללו בלחש, והוא צריך לעמוד לפני התיבה לאלתר, יורד לפני התיבה ומתפלל בקול רם לצבור, וא"צ לחזור ולהתפלל בלחש. הגה: וכן אם הוא שעת הדחק, כגון שירא שיעבור זמן התפלה, יוכל להתפלל מיד בקול רם, והצבור מתפללין עמו מלה במלה בלחש עד לאחר האל הקדוש, וטוב שיהיה אחד לכל הפחות שיענה אמן אחר ברכת הש"צ (מהרי"ל).

סדר לקווי תפלות הימני:

שנה: רבונו של עולם, יהמו מעיק עלי, יכמרו חנינותיה על עלוב כמוני, על מלא חרפות ובושות כמוני ידך תכוון עמי אף זרועך תאמצני קומה בעזרתי והושיעני כי אתה כל יוכל, "ולא יבצר ממך מזמה" ואתה ברחמיה וחסדיך הרבים ובכחך הגדול אתה מעלה מתכלית הירידה לעליה גדולה, עד שהירידה היא תכלית העליה ואתה מהפך ברחמיה העונות לזכיות, כי מי יאמר לך מה תעשה, חום וחמל עלינו ועשה את אשר תעשה ברחמיה וחסדיך העצומים, באפן שתעלה אותנו מירידתנו ותאמר לצרותינו די ותתחיל מעתה להעלות אותנו מעלה מעלה, ויתהפכו כל הירידות לעליות גדולות ותזכנו לתשובה שלמה באמת ואתה ברחמיה תהפך כל העונות לזכיות:

שנט: ותעזרנו ברחמיה, שנזכה לעסק כל ימינו בתורה ומעשים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתנו זמור מזהרני את זמיר ל צדק צני מקוה שידך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

טובים ובתפלה באמת ובאמונה ובענוה אמתיות ובמסירות נפש, ובדבקות גדול אליך ב בטול גמור ונזכה ברחמיך הרבים להמשיך עלינו בכל פעם אור העדיים והכתרים הקדושים שהכתרת אותנו בחורב בשעת קבלת התורה, בעת שאמרנו לפניך נעשה ונשמע, שאז נכתרו שני כתרים בראש כל אחד ואחד מישראל, ועל ידי חטאינו נלקחו ונסתלקו ממנו ואתה עתיד להחזירם לנו, כמו שכתוב: "ושמחת עולם על ראשם":

שם: רחם עלינו ועזרנו שנזכה לקדש ולטהר עצמנו, ונזכה לסור מרע באמת, ולעשות הטוב בעיניך תמיד ונזכה לעסק בתורה ותפלה תמיד באמת ובמסירות נפש, באפן שנזכה שיחזירו לנו לכל אחד ואחד את שני כתרים האלו הנעשים מנעשה ונשמע, שהם תורה ותפלה שהם נגלות ונסתרות שבתורה ותוכני בכל פעם להשיג נסתרות שבתורה להשיג תורת ה' ונזכה לעסק וליגע ולטרח תמיד בעבודתך בדבקות גדול ובמסירות נפש באמת, עד שנזכה לילך ולעלות במהירות גדול בכל פעם מדרגא לדרגא וממעלה למעלה עד שנזכה להשיג ולהבין בכל פעם נסתרות התורה הגבוהים יותר ויותר ובכל פעם נזכה להשיג נעשה ונשמע הגבוה יותר ונזכה תמיד שיהיה נעשה אצלנו בכל פעם מהנסתר-נגלה, מהנשמע-נעשה, מתפלה-תורה, מתורת ה' תורתנו, כמו שכתוב: "כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה" ונזכה להשיג ולהבין את העבודה הגבוה שיש בדברי התורה, שהם סתרי תורתך שמלבש בדברי התורה שהם הפסוקים שסביבות כל מצוה ומצוה, אשר עצם גדלת העבודה הקדושה שיש באלו הפסוקים אין אנו זוכים להשיג כלל חוס וחנינו ברחמיך הרבים, וזכנו להשיג ולהבין העבודה הגבוה הזאת

שְׁנֵזֶכָה לְדַעַת אִיךָ לַעֲבֹד אוֹתְךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ הַנְּעֻלָּם וְהַנְּסֻתָר
 בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְנִזְכָּה לַעֲלוֹת בְּכָל פֶּעַם מִדְרָגָא לְדְרָגָא
 וּמֵעוֹלָם לְעוֹלָם הַגְּבוּהָ יוֹתֵר, מִנַּעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע זֶה לְנַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע
 גְּבוּהָ יוֹתֵר, וְכֵן בְּכָל פֶּעַם וּפֶעַם לְעוֹלָם וָעֵד כְּמוֹ שְׁכַת־וֹב:
 "הַנְּסֻתָרוֹת לַה' אֱלֹקֵינוּ, וְהַנְּגִלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם, לַעֲשׂוֹת אֶת
 כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת" עַד שְׁנֵזֶכָה לַעֲלוֹת בַּעֲלִיָּה גְּדוּלָּה לְהַבִּין
 וּלְהַשִּׁיג תּוֹרַת ה' בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ וְנִזְכָּה לַעֲלוֹת וּלְהַכְלִיל בָּךְ בְּאוֹר
 הָאֵין סוּף וְנִזְכָּה לְהַכְלִיל בְּאַחַדוֹתֶיךָ עַד שְׁנֵזֶכָה לְתוֹרַת ה' וְלַתְּפִלַּת
 ה' בְּאַמֶּת:

שֵׁמָא: וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאֵלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּחֲמַל
 עָלֵינוּ וְתַהֲיֶה בְּעֶזְרֵנוּ וּתְזַכֵּנוּ לְשִׂמְחָה וְחֵדוּה דְקַדְשָׁה וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת
 בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וְחֵדוֹת ה' יִהְיֶה מְעִזֵּנוּ וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְעִזּוֹת
 דְקַדְשָׁה וְתַעֲזָרֵנוּ בְּכָל עֵת לְזִכּוֹת לְקוֹלוֹת דְקַדְשָׁה וְתִתֵּן בְּלִבֵּנוּ
 הַתְּחִיָּקוֹת וְהַתְּאַמְצוֹת לְצַעֲקָא וְלְזַעֲקָא אֵלֶיךָ תָּמִיד וְתַחֲמַל עָלֵינוּ
 וְתוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנַטְהָ אֲזִינֵנוּ וְלִבֵּנוּ לְשִׁמְעָא הַיֵּטִב כָּל הַקּוֹלוֹת דְקַדְשָׁה,
 וַיְכַנְסוּ בְּלִבֵּנוּ הַיֵּטִב, הֵן קוֹל מוֹכִיחֵי אֶמֶת הֵן קוֹל נְגוּן וְזִמְרָה
 וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוּדְתֶךָ, הֵן קוֹל הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַשׁוֹפָר,
 הֵן קוֹל אֲנַחוֹתֵינוּ וְצַעֲקוֹתֵנוּ וְתַפְלוֹתֵינוּ, מַה שְׂאַנְחָנוּ בְּעֶצְמֵנוּ
 מִתְּאַנְחִים וְצוֹעֲקִים וּמִתְחַנְּנִים וּמִתְפַּלְלִים אֵלֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ, הֵן
 שְׂאָר כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁבְקַדְשָׁה־כָּלָם נִזְכָּה לְעוֹרְרָם וּלְשִׁמְעָם הַיֵּטִב,
 וַיְכַנְסוּ בְּלִבֵּנוּ וּבְאֲזִינֵנוּ, וַיִּטּוּ לְבָבֵנוּ אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וְנִזְכָּה לְקַבֵּל עַל
 יָדָם עִזּוֹת דְקַדְשָׁה, לְהַתְגַּבֵּר עַל עִזּוֹת הַגּוֹף, בְּאִפְּן שְׂאוּכַל לְשַׁבֵּר
 וּלְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל עִזּוֹת הַגּוֹף לְגַמְרֵי וַיִּתְּבַטְּלוּ כָּל תַּאֲוֹת הַגּוֹף
 וּמַדוּתָיו הָרָעִים, וַיִּתְּבַטְּל הַגּוֹף לְגַבֵּי הַנְּשִׁמָּה הַקְּדוּשָׁה וְאַזְכָּה
 לְהִיּוֹת עֵז כְּנִמְר בְּעִבוּדְתֶךָ וּבְתוֹרַתֶךָ וּבִירְאָתֶךָ, עַד שְׂאַזְכָּה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתעורר מזהרנית זצ"ל "צדק צנני מקוזה שידף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זק נתן ולא יעבור" ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁתוּכַל הַנְּשָׁמָה לְרַחֵם עַל בֶּשֶׂר גּוֹפִי, שְׁתִּתְקַרֵּב הַנְּשָׁמָה לְהַגּוֹף וְתִגָּלֶה לוֹ וְתֵאִיר בּוֹ מִכָּל הָאָרֶז וּמִכָּל הַשָּׁגָה שֶׁהַנְּשָׁמָה מִשְׁגָּת תָּמִיד בְּכָל עֵת עַד שֶׁתִּגִּיעַ גַּם לְהַנְּשָׁמָה טוֹבָה עַל-יְדֵי-זֶה, שְׁתוּכַל הַנְּשָׁמָה לְחֹזֵר לְמַעֲלָתָהּ תָּמִיד עַל-יְדֵי הַרְשִׁימוֹת שֶׁל הָהָאָרוֹת, שֶׁהָאִירָה בְּבֶשֶׂר הַגּוֹף וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת דְּבָקִים בְּךָ תָּמִיד, בְּגוֹף וּנְפֹשׁ בְּאַמַּת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת:

שםב: כִּי אֵתָה לְבַד יִדְעָתָ גְּדֹל הַרְחֻמְנוֹת, שִׁישׁ עֲכָשׁוּ עַל גּוֹפִי הַרְחֹק מֵהַנְּשָׁמָה בְּתַכְלִית הַרְחֹק, וְגַם לְהַנְּשָׁמָה מִגִּיעַ פָּגָם גְּדוֹל, חֵם וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי רְחוּק הַגּוֹף מֵהַנְּשָׁמָה, כְּאֲשֶׁר אֵתָה יִדְעָתָ חוּם וְחֻמֵּל עָלַי, וְתֵן בְּלִבִּי רְחֻמְנוֹת בְּאַמַּת, שֶׁאֲזַכָּה לְרַחֵם עַל בֶּשֶׂר גּוֹפִי, וְאֲזַכָּה לְהִתְגַּבֵּר בְּעִזּוֹת דְּקֻדְשָׁהּ, בְּקוֹלוֹת דְּקֻדְשָׁהּ לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל עַל-יְדֵי-זֶה עִזּוֹת גּוֹפִי, עַד שֶׁגּוֹפִי יִתְבַּטֵּל לְגִבִּי נְשָׁמָתִי לְגַמְרִי, עַד שֶׁתוּכַל הַנְּשָׁמָה לְהָאִיר בּוֹ, עַד שֶׁגַּם הַגּוֹף יִדַּע מִכָּל הָאָרֶז וּמִכָּל הַשָּׁגָה שֶׁהַנְּשָׁמָה שְׁלִי מִשְׁגָּת לְמַעֲלָהּ תָּמִיד בְּכָל עֵת: